

CUBAANSE TODIE

— *Todius multicolor* —

De kleine, luidruchtige Cubaanse todie laat zijn snelle, kwetterende tot-tot-tot-roep horen.

Todies zijn kleine bosvogels die alleen voorkomen op de eilanden Cuba, Jamaica, Hispaniola en Puerto Rico. Met hun smaragdgroene rug en kop en de witachtige onderkant met gele of roze plekken lijken de vijf todiesoorten sterk op elkaar. In de 19e eeuw werden ze zelfs beschouwd als één enkele soort. Deze kleine vogeltjes, die verwant zijn aan de ijsvogels, vallen op door hun schitterende kleuren, hun betrekkelijke tamheid en hun vraatzucht. Net als bij kolibries betekent hun kleine formaat dat ze een snelle stofwisseling hebben, zodat ze vaak moeten eten om hun energie aan te vullen. Ze eten insecten in de lucht of van bladeren, maar ook spinnen, kleine hagedissen en kleine vruchten.

Todies maken veel korte, zoemende geluiden, soms bijna ononderbroken. De Cubaanse todie heeft misschien de helderste stem van de hele groep, met een karakteristieke roep die klinkt als *pprrreee-pprrreee*. Dit geluid heeft misschien geleid tot de lokale Cubaanse naam voor deze soort: de *pedorrera*. Een veel gebruikte roep, meestal als de vogels zitten, is een snel, kwetterend *tot-tot-tot-tot*. Een ander typerend aspect van todies is het luide snorrende geluid dat hun vleugels maken tijdens het vliegen.

RUIGPOOTBUIZERD

— *Buteo lagopus* —

De snepende alarmploep van een buizerd die zijn nest verdedigt.

De ruigpootbuizerd is een roofvogel uit noordelijke klimaatzones die broedt op de vaak boomloze Scandinavische toendra. In sommige streken van West- en Centraal-Europa is hij een zeldzame wintergast. Deze wijdverspreide soort broedt ook in hooggelegen gebieden in Azië en Noord-Amerika, waar hij soms ruigpoothavik wordt genoemd. Deze buizerd jaagt overdag en soms in de schemering in open gebieden of open stukken tussen bomen. In tegenstelling tot roofvogels die hun prooi uitkiezen vanuit de lucht, strijkt deze buizerd neer op een strategische plek en wacht stilzittend op een prooi. Zijn voornaamste voedsel bestaat uit kleine knaagdieren, zoals woelmuizen, lemmingen en muizen, maar hij eet ook hazen, eekhoorns en kleine vogels. Woelmuizen en lemmingen variëren van jaar tot jaar sterk in aantal en als ze schaars zijn, trekken de ruigpootbuiszards in de winter verder naar het zuiden dan gewoonlijk, op zoek naar ander voedsel. In dergelijke winters verschijnen ze dan in delen van Europa, inclusief het VK, waar ze zelden te zien zijn.

De roep van de ruigpootbuizerd is snepend en krijsend en lijkt op die van enkele andere buizerds. Een veelgehoorde roep klinkt als *kiesseer*, *piee-yuuw* of *miaouuw*, een geluid dat buizerds vaak laten horen als ze opvliegen.

ZWARTKEELAPALIS

— *Apalis jacksoni* —

Het herhaalde 'link-t'link-t'link is een kenmerkend lied van een mannelijke zwartkeelapalis.

De kleine, bekoorlijke zwartkeelapalis is een lid van een zeer grote familie van zangvogels waartoe ook de prinia's en de cisticola's behoren en die is verdeeld over Afrika, Eurazië en Australië. Deze pittige apalis leeft uitsluitend in hooggelegen bossen in verspreide delen van centraal en oostelijk Afrika, doorgaans in paren of kleine familiegroepen van drie tot vier dieren. Deze actieve vogels hippen langs de boomtakken, speuren takjes en bladeren af naar insecten en spinnen en schieten snel af op vliegende insecten. Ze blijven meestal in de boomkruinen, vaak op het middelste niveau.

De zwartkeelapalis zingt een welluidend, metalig klinkend lied van simpele, zuivere tonen – 'link-t'link-t'link – dat hij vaak lang volhoudt. Andere geluiden omvatten zachte, klaaglijke pioe- of poe-klanken.

ZWARTKEELLELVLIEGENVANGER

— *Platysteira peltata* —

De zang, djip-djip-zipwheet, zipwheet, zipwheet van een mannelijke zwartkeelvliegenvanger.

Zwartkeellevliegenvangers, die bekend zijn om de kring van felgekleurde kale huid rond hun ogen, zijn kleine vliegenvangers die alleen voorkomen in Afrika. Deze zeldzame vogel, met zijn brede snavel en zijn opvallende rode oogring, leeft in bossen, met name in de zuidelijke en oostelijke regio's van het continent. Deze gewoonlijk stille vogels flitsen door het gebladerte van de bomen, op jacht naar insecten. Ze openen en sluiten vaak snel hun vleugels, misschien om hun prooi uit hun verstopplekjes te jagen. Deze soort leeft meestal in paren of kleine familiegroepen.

Paartjes van de zwartkeellevliegenvanger zingen vaak in duet. Hun zang, die per regio iets kan variëren, klinkt raspand, krassend en onwelluidend, bijvoorbeeld djip-djip-djip-djip-zipwheet, zipwheet, zipwheet of tsj tsj tsj...in-tsjerin-tsjerin-tsjerintj. De alarmroep klinkt als tsit-tsit.

LIERVOGEL

— *Menura novae-hollandiae* —

De zang van een mannelijke liervogel, bestaande uit eigen klanken en imitaties van andere vogelsoorten.

Liervogels, die befaamd zijn om hun baltsrituelen, zijn schuwe, fazantgrote vogels die alleen voorkomen in Zuidoost-Australië. Deze liervogel is de grootste van twee soorten en leeft in gematigde regenwouden en bosgebieden. Tijdens de balts laat het mannetje zijn spectaculaire, opzichtige staart zien aan de vrouwtjes door deze uit te spreiden en over zijn kop te vouwen. Daarna laat hij zijn staart trillen en springt en draait hij in het rond. Deze vogels zijn slechte vliegers en brengen hun tijd door op de bosgrond, maar 's nachts slapen ze in de bomen. Als ze worden gezien, meestal als ze wegen of paden oversteken, zijn ze alleen, in paren of in kleine groepen. Ze foerageren door over de grond te lopen, af en toe te stoppen en met hun voeten in de grond te graven of rottend hout open te trekken op jacht naar wormen, spinnen en insecten.

Het prachtige, lange gezang van de mannetjes, dat vaak te horen is tijdens het broedseizoen en met name tijdens het baltsritueel, is beroemd om het feit dat er geïmiteerde geluiden van andere vogelsoorten in zijn opgenomen, bijvoorbeeld van kookaburra's en kaketoes. Meestal is circa 70 procent van hun geluiden geïmiteerd. De eigen bijdrage van de liervogel bestaat voornamelijk uit snorrende, klinkende en plik-achtige klanken.

